

Svmma Juris Canonici

Comprehensa Tribus Partibus In Qva Distincte Et Svccincte Explicantur,
quæ ad personas, negotia, & iudicia Ecclesiastica ex Canonum præscripto,
pertinent

De Personis Ecclesiasticis, Earumque statu, Dignitate, munere, &
Immunitate

Strein, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1658

§. 2. De Confirmatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61816](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61816)

tionem non ab alio, quàm Conventu, vel cui ipse commiserit, faciendam, apud Ciltertienses saltem, *Caramuel ex privilegio Gregor. IX. docet. Comm. in Regul. S. Benedicti. num. 1508.*

§. II.

De Confirmatione, & benedictione Abbatis.

I. **C**onfirmari, consecrari, seu benedici Abbates à sacris Canonibus statutum est, ad similitudinem & proportionem consecrationis Episcoporum, ut quia his proximi sunt potestate, honorem illorum, & dignitate non quodante, nus participant. Igitur postquam electus est Abbas, intra tres menses, ex quo vacare Monasterium cœpit, petere ab Episcopo confirmationem, & benedictionem debet. *c. 1. de supplen. negl. Pral. c. cum contingat de at. & qual. ord. c. 5. & 6. de elect. in 6. Barbof. summ. Apost. Decif. Coll. 1.* In quibusdam locis, ut *Cardinalis Tuschus* affirmat, non solent benedici Abbates, omnia nihilominus, quæ Ordinis sui sunt, officia exercent, modò Sacerdotio inaugurati sint. Si autem benedictione indigeat Abbas, eamque Episcopus tertio rogatus absque rationabili causâ negat, excusatus est, qui petivit, & fungi officio suo plenè, & absolutè potest. Idem possunt, qui electi sunt per inspirationem seu viam Spiritus Sancti, modò exemptione gaudeant, & multùm distent. *c. nihil est. 4. de elect. ubi limitatio addit, ut nihil alienent. Zerola part. 1. V. Abbas Canif. l. 1. tit. 13. Dalnerus de Abb. Piafeci in Praxi Episc. part. 1. cap. 2. pag.*

62. Angelica n. 4. & 5. Navarr. c. 27 n. 264. Laym. l. 5. tract. 9. c. 13. Navarr. c. 27. n. 264.

II. Consecratio Episcopi, & Abbatis in tribus differunt. Nam primò Episcopi consecratio est Sacramentum imprimens characterem, benedictio Abbatis verò non est Sacramentum, sed deprecatoria manuum impositio. *c. 1. Dist. 69. c. Manus 1. quest. 1.* Hinc consecratio Abbatis aliquando ab Episcopo assistentibus duobus Abbatibus, aliquando ab Abbate cum duorum aliorum assistentiâ fieri solet. *secundò*, Episcopo ante consecrationem, licet confirmatus sit, nomen Episcopi absolutè non tribuitur: Abbates modò confirmati sint, etiam ante benedictionem suo nomine appellantur. *c. quanto de off. iud. Ord. Tertio*, Episcopi consecratio simpliciter necessaria, & quasi substantialis est, ita ut absque illâ actus proprios exercere nequeat, sive primarii illi sint, ut majores Ordines conferre, sive secundarii, ut vasa sacra benedicere: at benedictio Abbatis quoad exercitium ordinis non ita substantialis est, quin absque eâ committi possint illi actus aliqui Episcopales. V. g. benedicere paramenta, & ornamenta sacra, reconciliare Ecclesias & similia, de quibus *in s. seq. V. qua diximus Tit. VI. §. 1. & 3. Panorm. in c. inter de sent. & re iudic. n. ult. Roderic. Tomo 1. q. 18. art. 2.*

III. Quæ ad Jurisdictionem spectant, Abbas exercere potest, quamprimùm confirmatus est, quemadmodum Episcopi quoque. *c. transmissam. 15. de el.* Quæ verò ad potestatem ordinis pertinent, non nisi perceptâ benedictione licent. *Zerola part. 2. V. Abb. sufficere electionem putat.* Quòd si, ut alicubi usitatum, idem

fit actus confirmationis, & benedictionis, cessat insinuata divisio. Hoc sensu locutus videtur *Innoc. III. inc. 1. de suppl. negl. Pral. ut Baldus notavit. Abbatem sine benedictione non posse administrationem suscipere. Addit Silv. num. 4. si episcopus pro benedictione aliquid accipiat, Simoniam crimine committere: quod hoc tempore levi manu abiguit, alios titulos substituendo, qui licitam munerum acceptionem faciant. Nam neque parva munera, neque Xenia Simoniam continent, ut idem Silve agnoscit. *V. Simonia. n. 6. Barb. sum. Apost. decis. Collect. 1. & in c. Alienationes 12. p. 2.**

IV. Quo die benedicendus sit Abbas, controversatur. Cum enim non proprie consecratur, ut episcopi, videtur quolibet die benedici posse, in quo alias conferri minores ordines possunt. Ostiensis tamen rarius putat, si in Dominica fiat. Et favet communis piorum sensus, qui eam ceremoniam permagni æstimant. Accedit consuetudo passim recepta præsertim apud Germanos, ubi talium festorum solennitas non sine Hilaritate Symposiaca transigitur, Non erit tamen delictum grave, ut *Layman loquitur in Q. Q. Cant. nu. 2. 4.* si die etiam non festo Abbas benedicatur, cum nihil de eo in iure definitum sit. *V. Silv. Tabienam, Azor. Tom. 1. l. 12. c. 20. p. 3. Dalner. de Abb. c. 9. Roder. II. Q. 54. ar. 7.* beneficia ante electionem possessa, retinere Abbatem. Monet usque dum benedictus sit, & pacificam possessionem habeat.

V. Abbas semel benedictus, si contingat ab alio etiam Monasterio eligi, aut postulari, non indiget alia, vel iterata benedictione. Quamvis enim characterem

non imprimat, placuit tamen negare reiterationem, quia minimè necessaria est. Ob eandem causam benedictio nuptialis non reperitur *c. 1. & 3. de secun. nupt.* Nec pœnitentia solennis reiteratur *c. Quamvis. & c. in capite. D. 30.* Verùm Abbatissæ benedictio reiterari potest, ut ex *Felino tradit Navarrus Consil. 2. de sta. Mon.* Si causam diversitatis interrogas, alia non occurrit, quàm muliebris sexus conditio, quæ quia debiliior, & mollior, iuris subinde favoribus specialiter adiuvatur. In hunc finem Monialibus permittitur, ut in agone constitutæ professionè edant, nondum exacto probationis tempore *V. Tit 15. §. 3. Barb. l. cit. Collect. 1. Az. l. cit. Q. 4.*

VI. Quamvis benedictio Abbatum non imprimat characterem, aliunde tamen habent, quòd non sint temporales, sed perpetui *c. Nullam. 18. q. 2. & 10. tit. de statu Monach.* Nec nisi ob certas, & graves causas ab episcopo, Pontifice, aut Capitulo generali deponuntur. Concessum illis tamen est, renunciare, quemadmodum de episcopis diximus *Tit. 7. §. 5.* Si propter senium, vel infirmitatem Abbas officio suo commodè fungi non possit, coadiutor illi dandus est. Facta autem renunciatione & admissa manet professus eiusdem monasterii, & primum locum obtinet in choro, & Conventu. Si verò ob culpam deponatur *c. Si quis Abbas 18. Q. 2.* nihil verat, pœnæ loco in ordinem redigere, & vel ultimo loco ponere. Cæterùm Abbates hodie perpetui sunt, maximè apud Germanos nõ positivo aliquo, aut definitivo iure, sed negativo potius, aut præsuppositivo.

Hæc enim antiquorū Regulariū mens,
& in-

& intentio fuisse videtur, ut ad imitationem Ecclesiæ, quæ perpetuos episcopos constituit, Abbates, & Præpositos nulla temporis circumscriptione coarctarent. *Navar. Comm. 3. de Regularib. n. 3.* Quod verò ad alios præfides, & Superiores attiner, magna varietas cernitur, dum alii temporales, alii perpetui, aliqui sexennales, alii triennales sunt. de quo *V. Suarium ro. 4. l. 2. c. 7. Roderic. to. 1. Q. 16. art. 1.* ubi ex Navarro multas rationes congerit, quibus probetur, expedire, ut Prælati Ordinum religiosorum sint perpetui: nec paucas in contrarium, quod magis expediat triennales esse. Mihi illorum sententia veritati propior esse videtur, qui apud Ordines Mendicantium certo annorum spatium gubernandi munus circumscribunt, quia pauciora incommoda erunt: maioribus verò Prælati, qui præter spiritualem curam, bonorum temporalium simul administrationem habent, non esse præfinitum tempus, ne crebra præsidum mutatio monasteriorum bonis & iuribus obsit, cum non admodum multi reperiantur, qui simul temporalia, & spiritualia accurate norint. Quanquam si iis virtutibus instructi essent Superiores, quas Ordinum Statuta exigunt, optandum omnibus foret, præesse diu, & perennate, qui semel electus, vel applicatus est: nunc autem, quia rara in terris avis est Prælati humilis, benignus, & perfectus, subditi indignè habentur, & quemlibet nondum euectum sibi fore mitiorem somniant, & exoptant. Equidem si usum attendas, ea quæ nunc apud Mendicantes diminutio potestatis & revolutio viger, communi quadam subditorum approbatione fovetur, & commendatur: nostraque Societas post

unum sæculum universè tandem suscepit deinceps usurpandam.

§. III.

De potestate Abbatis.

Cum potestas & iurisdictio Abbatis partim sit respectu personarum, partim verò rerum, seu bonorum, incipiendo à personis, sciendum est.

II. Abbas solemnem benedictionem, post absolutas Missæ & Vesperarum preces, dare potest populo in ecclesiis ad ipsum pleno iure pertinentibus: non autem publicè per vias, aut castella. *c. Abbates de privileg. in 6.* nisi speciali indulto sit concessum. Dicuntur autem pleno iure subiectæ ecclesiæ, quæ tam quoad spiritualia, quàm temporalia sunt in cura, & potestate monachorum. *Glo. in V. pleno iure.*

II. Exempti Abbates, qui ius habent deferendi pedum, & mitram, possunt conferre minores Ordines subditis suis, non solum monachis, sed etiam laicis in quos ordinariam ecclesiasticam habent iurisditionem. *c. Quoniam dist. 69. & c. Abbates de privil. in 6.* Sic olim erat, nunc à Conc. Tr. decretum est *Seff. 23. c. 10.* ut in posterum intra fines alicuius diocesis existentibus, licet nullius diocesis, & exempti censeantur, nulli, qui regularis subditus non sit, liceat primam tonsuram, aut minores ordines conferre. An verò sub termino *Regularis subditus.* Novitii contineantur, dubium est. Negat *Barbosa in c. Abbates de privil.* eò quod strictè loquendo non sint religiosi subditi. Idem notat, Abbatem dispensare posse in interstitiis ordinum, neque tunc examinandum esse ab episcopo, non obstante dis-

Hh 3

positione